

JULIUS VERNE

COPIII CĂPITANULUI GRANT

Editura Andreas

JULES GABRIEL VERNE s-a născut în anul 1828, în Franța, la Nantes. În adolescență, având gustul aventurii, a plecat de acasă, pentru a fi asistent camerist pe o navă comercială, dar a fost prins și trimis înapoi la părinții săi. În 1847, Jules a fost îndemnat să studieze Dreptul la Paris, ceea ce nu era însă pe gustul său. Aflându-se acolo, a lucrat ca secretar la Teatrul Liric, având ocazia de a lua contact cu lumea scenei dramatice, pentru care a făcut o adevărată pasiune, astfel că, în 1850, a fost publicată prima piesă de teatru a lui Jules Verne. La auzul acestei vești, tatăl său a fost atât de dezamăgit, încât a încetat să-l mai susțină financiar pentru continuarea studiilor. Tânărul Verne a reușit totuși să obțină un venit din vânzarea povestirilor sale, deoarece vocația pentru literatură începea să-și spună cuvântul.

După ce a petrecut multe ore în bibliotecile din Paris, studiind geologia, ingineria și astronomia, Jules Verne a publicat primul său roman, „Cinci săptămâni în balon”, precedat de alte scrieri de mai mică întindere, dar de o reală importanță atât din punct de vedere literar, cât și documentar: „O dramă în văzduh”, „Primele vase ale marinei mexicane” (studiu istoric), nuvela „Martin Paz”, „Printre ghețurile eterne” etc. Au urmat apoi alte romane („O călătorie spre centrul Pământului”, „De la Pământ la Lună”, „20.000 de leghe sub mări” etc.), care au devenit în scurt timp foarte cunoscute, aducându-i faimă, dar și bogăție, ceea ce i-a permis, în 1876, să cumpere un iaht, cu care a navigat în jurul Europei. Aceasta după ce, în 1867, a călătorit foarte mult în țara sa, în vederea descrierii acesteia (publică „Geografia ilustrată a Franței”).

Scrierile lui Jules Verne și-au câștigat valoarea datorită îmbinării elementelor specifice operei literare - personaje, întâmplări, descrieri etc., toate mergând până la „desființarea aceluia țărâm dintre real și imaginar” - cu informații cu caracter documentar, multe dintre ele unice și care au contribuit în mod evident la progresul civilizației, ele dovedindu-și viabilitatea o dată cu descoperirile științifice ale omenirii.

Cu excepția unică a lui Victor Hugo, Jules Verne este considerat cel mai popular dintre scriitorii francezi.

Creatorul romanului științific de anticipație se stinge din viață, la Amiens (unde fusese numit consilier municipal), în anul 1905, după o existență dedicată literaturii și studiului.

Jules Verne

COPIII CĂPITANULUI GRANT

Călătorie în jurul lumii

OPERĂ PREMIATĂ DE ACADEMIA FRANCEZĂ

Prezentare: LAURA-IVONA DUMITRU

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Copiii capitanului Grant / Jules Verne – București:
Andreas Print, 2016

ISBN 978-606-765-005-1

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

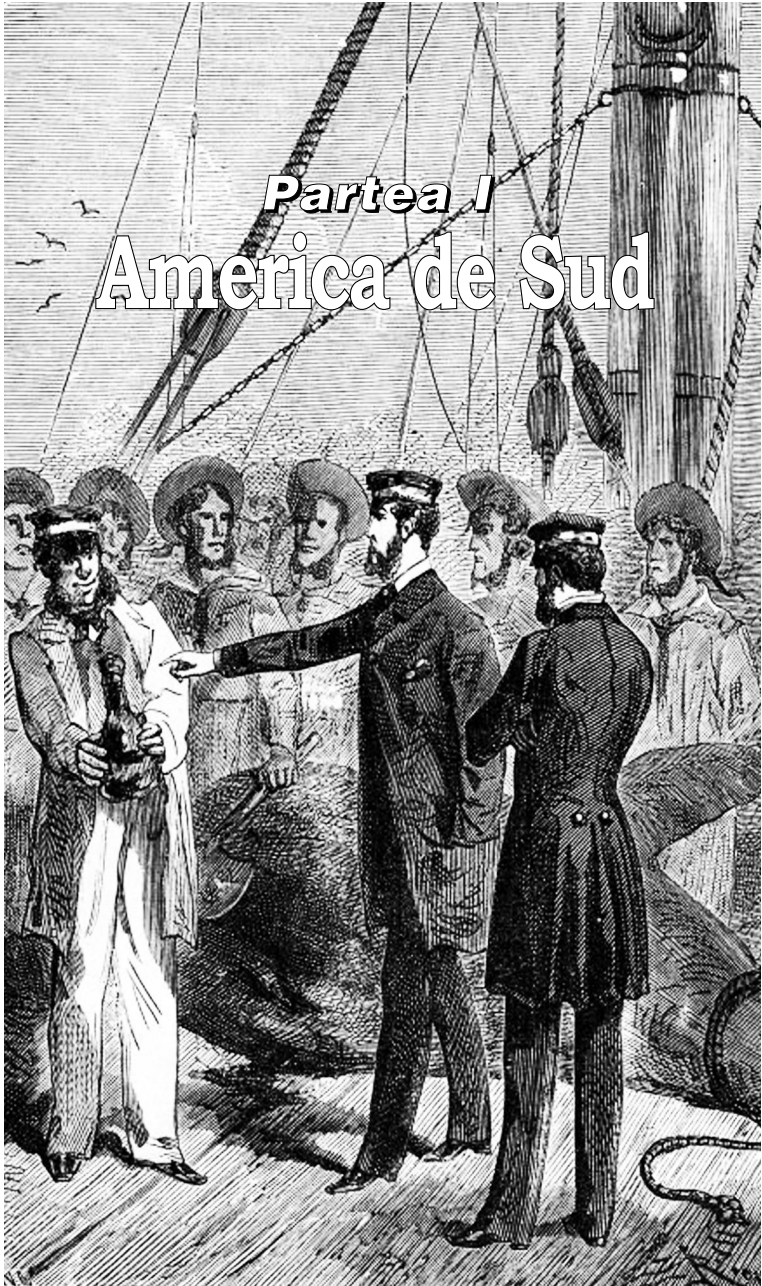
© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2016

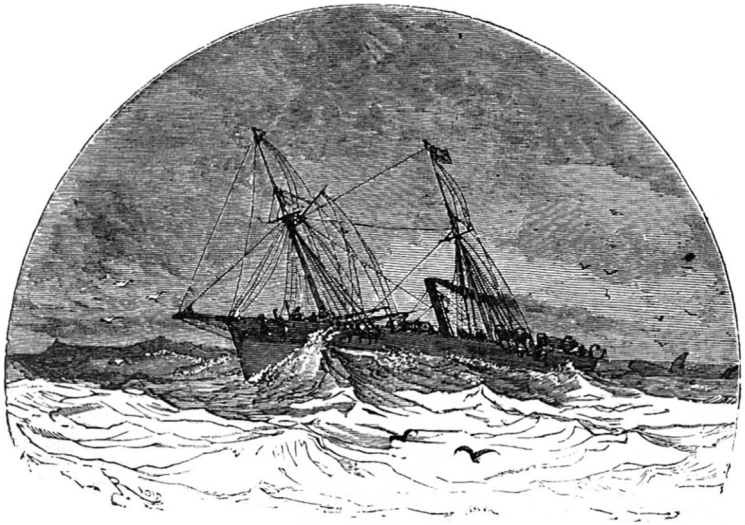
T Țările sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Prezentare: **Laura Ivona Dumitru***
*Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru***
*Redactare și corectură: **Anca Coman***
*Ilustrație copertă: **D.M.***

Bun de tipar: 16.04.2016; Coli de tipar: 37
Format: Z₆, 16/54x84 cm

Partea I
America de Sud

I. BALANCE-FISH

La 26 iulie 1864, sub o adiere puternică de vânt dinspre nord-est, un iaht măreț evolua cu toată iuțeala pe valurile canalului de Nord. Pavilionul Angliei flutura în vârful catargului de dinapoi; la extremitatea marelui catarg un steguleț albastru purta inițialele E. G., brodate în aur, având deasupra o coroană ducală. Iahtul se numea *Duncan* și îi aparținea lordului Glenarvan, unul dintre cei șaisprezece pairi scoțieni care făceau parte din camera lorzilor și cel mai distins membru al Royal-Thames-Yacht-Clubului, foarte cunoscut în Regatul Unit.

Lordul Edward Glenarvan se găsea pe bord cu tânăra-i soție, lady Helena, și cu unul din verii lui, maiorul Mac Nabbs. *Duncan*-ul, nou construit, făcuse exerciții la câteva mile de golful Clyde și încerca să se reîntoarcă la Glasgow. Insula Arran se zărea de-acum la orizont, când matelotul de pe catarg semnală un pește enorm, care se zbătea în urma iahtului. Căpitanul John Mangles porunci ca lordul Edward să fie prevenit de acest fapt. Lordul se urcă pe punte cu maiorul Mac Nabbs și-l întrebă pe căpitan ce crede despre vietate.

– Cred că-i un rechin dintre cei mari, răspunse John Mangles.

– Un rechin prin locurile astea? exclamă Glenarvan.

– Fără îndoială; el aparține unei specii de rechini care se întâlnesc în toate mările și sub toate latitudinile. E așa-numitul „Balance-Fish”¹. Dacă Înălțimea Voastră consimte și dacă lui lady Glenarvan i-ar plăcea să asiste la o vânătoare ciudată, vom ști îndată ce avem de făcut.

– Să pescuim atunci, zise lordul Glenarvan.

Apoi trimise un marinar să o prevină și pe lady Helena, care veni pe punte, într-adevăr nespus de intrigată.

¹ Balance-fishul este astfel numit de marinarii englezi, deoarece capul său are forma unei balanțe sau, mai bine zis, a unui ciocan mare. Din această cauză, în Franța, este cunoscut sub numele de rechin-ciocan.

Marea era frumoasă; se puteau urmări cu ușurință pe suprafața ei evoluările rapide ale rechinului, care se scufunda sau se ridica la suprafață cu o putere surprinzătoare. John Mangles dădu ordine. Mateloții aruncară peste bord o frânghie puternică, prevăzută cu un cârlig la care era pusă ca momeală o bucată enormă de slănină. Cu toate că rechinul era încă la o distanță de 50 de yarzi, simți momeala oferită lăcomiei lui. Se apropie repede de iaht. I se vedeau aripile cenușii la capete, negre la bază, bătând valurile cu violență, pe când coada și-o menținea într-o poziție dreaptă. Pe măsură ce înainta, ochii lui mari, bulbucăți, apăreau umflați de poftă, iar fălcile, larg deschise, descopereau patru șiruri de dinți. Capul îi era mare și așezat ca un ciocan uriaș în vârful unui mâner.

John Mangles nu se înșelase; acesta era cel mai lacom specimen al familiei rechinilor. Pasagerii și marinarii de pe *Duncan* urmăreau cu atenție încordată mișcările rechinului. Animalul ajunsese de îndată în dreptul cârligului; se întoarse pe spate pentru a-l apuca mai bine și enorma bucată de slănină dispăru în vastul lui gâtlej. Îndată ce se „prinse“, mateloții îl traseră. Rechinul se zbătu cu putere, văzându-se smuls din elementu-i natural, apa. Dar se ținu seamă de violența lui; o frânghie prevăzută cu un juvăț îl apucă de coadă și-i paraliză mișcările. După câteva clipe, era zvârlit pe punte.

Îndată, unul dintre marinari se apropie de dânsul, cu băgară de seamă și, cu o puternică lovitură de topor, tăie coada uriașă a animalului.

Pescuirea se terminase; nu se mai puteau teme de nimic din partea monstrului. Răzbunarea marinarilor era satisfăcătoare, dar curiozitatea lor, nu. Într-adevăr, la bordul oricărei corăbii există obiceiul de a se cerceta cu de-amănuntul stomacul rechinilor.

Lady Glenarvan nu dori să asiste la această „explorare“ și se întoarse la locul său. Rechinul găfâia încă; era lung de trei metri și cântărea peste șase sute de livre. Dimensiunea și greutatea nu aveau nimic extraordinar; dar dacă „balancefishul“ nu este clasat printre uriașii speciei, el se numără

totuși printre cei mai de temut. Fu spintecat grabnic cu lovituri de topor. Cârligul pătrunsesse până în stomacul absolut gol; evident, animalul postise multă vreme, iar marinarii, înșelați în speranțele lor, erau cât pe-acți să-i arunce rămășițele în mare, când conducătorul echipajului observă un obiect grosolan, foarte încurcat într-una dintre viscere.

– Ei, ce-i asta? exclamă el.

– O piatră pe care animalul o fi înghițit-o, răspuse unul dintre marinari.

– Da, reluă un altul, e o ghiulea cu sârmă.

– Tăceți! replică Tom Austin, secundul iahtului. Nu vedeți că animalul era un bețivan patentat și că a băut nu numai vinul, dar și sticla?

– Ce? întrebă lordul Glenarvan. Rechinul are în stomac o sticlă?

– O sticlă veritabilă, răspuse căpetenia echipajului.

– În cazul acesta, Tom, reluă lordul Edward, scoateți-o cu băgare de seamă; sticlele găsite în mare închid adesea documente de preț.

– Crezi? întrebă Mac Nabbs.

– Cred că de multe ori este posibil.

– Nu te contrazic, răspuse maiorul. Poate că și aici o fi vreo taină.

– O vom afla îndată, zise Glenarvan. Ei bine, Tom?

– Iată, răspuse secundul, arătând sticla pe care o scosese, nu fără greutate, din stomacul rechinului.

– Bun, zise Glenarvan. Spălați-o și aduceți-mi-o pe duneță.

Sticla fu depusă pe masa din careu, împrejurul căreia se așezară lordul Glenarvan, maiorul Mac Nabbs, căpitanul John Mangles și lady Helena. Se știe că femeia este curioasă întotdeauna.

Pe mare orice întâmplare constituie un eveniment. Pentru un moment se așternu tăcerea. Era oare aici taina unui dezastu sau o simplă scrisoare încredințată bunului plac al valurilor de vreun marinar lipsit de ocupație?

Înainte de a fi cercetată în interior, sticla fu examinată pe dinafară. Avea o îmbucătură subțire și lungă, al cărei gât puternic purta încă un capăt de sârmă de fier, atinsă de rugină; pereții săi erau foarte groși și în stare să suporte o presiune de mai multe atmosfere. Cu aceste sticle, vierii din Aî sau din Epernay rup picioarele scaunelor, fără să se vatăme. Sticla putuse deci să suporte fără nicio stricăciune primejdia unei lungi pribegiri.

– O sticlă a casei Cliquot, zise simplu maiorul.

Și fiindcă era cunoscător în această materie, afirmația lui fu primită fără tăgadă.

– Dragul meu maior, răspunse lady Helena, puțin ne pasă ce e această sticlă dacă nu știm de unde vine.

– Vom ști, dragă Helena, zise lordul Edward, și putem afirma de pe acum că vine de departe. Privește stratul pietrificat care o acoperă: substanțele sunt mineralizate, ca să spunem așa, sub acțiunea mării. Această rămășiță a plutit multă vreme în ocean, înainte să fi intrat în pânțele rechinului.

– Dar de unde vine? întrebă lady Glenarvan.

– Așteaptă, așteaptă; trebuie să fii răbdătoare când ai o sticlă ca asta în fața ta.

Glenarvan începu să scormonească stratul care apăra gâtul sticlei; îndată ieși la iveală dopul, pe care apa îl deteriorase foarte mult.

– Circumstanță supărătoare, zise lordul Edward, căci dacă se găsește vreo hârtie înăuntru, sigur este deteriorată.

– Tot ce se poate, replică maiorul.

– Voi adăuga, reluă Glenarvan, că sticla, prost astupată, avea să se scufunde, și e o fericire că rechinul a înghițit-o ca să ne-o aducă aici, pe bord.

– Fără îndoială, răspunse John Mangles, și totuși ar fi fost mai bine s-o fi pescuit în mijlocul mării pe o latitudine și o longitudine bine determinate. Studiind curenții atmosferici și marini, se poate recunoaște drumul străbătut; dar, cu acești rechini care umblă contra vântului și mării, nu mai știi ce să faci.

– Vom vedea, răspunse lordul Edward.

Scoase dopul cu multă grijă. Un miros puternic de sare se răspândi.

– Ei bine? întrebă lady Helena cu o nerăbdare specific femeiască.

– Da, zise Glenarvan, nu m-am înșelat! Sunt niște hârtii!

– Documente, documente! strigă lady Helena.

– Numai că, răspuse Glenarvan, pare să fie roase de umezeală și e imposibil să le scoți, căci sunt lipite de pereții sticlei.

– S-o spargem, răspuse maiorul.

– Aș vrea s-o păstrez neatinsă, replică Glenarvan.

– Și eu la fel, răspuse maiorul.

– Fără îndoială, zise lady Helena, dar conținutul este mai prețios decât sticla și e mai bine s-o sacrificăm.

– Înălțimea Voastră să desprindă numai gâtul, zise John Mangles. În felul acesta s-ar putea scoate documentul fără a se sparge sticla.

Era greu să se procedeze altfel. A trebuit să se întrebuinteze ciocanul, căci învelitoarea din piatră era extrem de tare. Sfărâmăturile căzură pe masă și mai multe bucăți de hârtie ieșiră la iveală, lipite una de alta. Glenarvan le scoase cu grijă, le separă și le întinse pe masă. Lady Helena, maiorul și căpitanul se îngămădiră în jurul lui.

II. CELE TREI DOCUMENTE

De bucățile de hârtie, pe jumătate distruse de umezeală, se zăreau câteva cuvinte, numai resturi indes-cifrabile ale unor rânduri șterse aproape în întregime. Câteva minute, lordul Glenarvan le examinează cu atenție; le întoarse pe toate părțile; le expuse la lumina zilei; observă cele mai mici urme. Îi privi pe prietenii care îl măsurau cu o privire nerăbdătoare și zise:

– Sunt aici trei documente distincte și, după cât se pare, trei copii ale aceluiași document tradus în trei limbi, unul în

Sfârâmăturile căzută pe masă și mai multe bucăți de hârtie ieșiră la iveală, lipite una de alta. Glenarvan le scoase cu grijă, le separă și le întinse pe masă.

Cuprins

Partea I. AMERICA DE SUD / 5

- I. Balance-fish / 7
- II. Cele trei documente / 11
- III. Malcolm-Castle / 20
- IV. Propunerea Lady-ei Glenarvan / 27
- V. Plecarea navei *Duncan* / 32
- VI. Pasagerul cabinei numărul 6 / 38
- VII. De unde vine și unde se duce Jacques Paganel / 46
- VIII. Încă un om de ispravă la bordul navei *Duncan* / 53
- IX. Strâmtoarea lui Magellan / 60
- X. Paralela 37 / 69
- XI. Prin Chile / 78
- XII. La patru mii de metri înălțime / 85
- XIII. Coborârea Cordilierilor / 92
- XIV. O lovitură a providenței / 101
- XV. Spaniola lui Jacques Paganel / 106
- XVI. Rio Colorado / 113
- XVII. Pampasul / 122
- XVIII. În căutarea unei surse de apă / 130
- XIX. Lupii roșii / 138
- XX. Câmpiile argentinieni / 148
- XXI. Fortul independenței / 156
- XII. Inundația / 163
- XXIII. Călătorii noștri duc viața păsărilor / 172
- XXIV. Călătorii continuă să ducă viața păsărilor / 181
- XXV. Între foc și apă / 189
- XXVI. Atlanticul / 196

Partea a II-a. AUSTRALIA / 203

- I. Întoarcerea la bord / 205
- II. Tristan d'Acunha / 214
- III. Insula Amsterdam / 222

- IV. Rămășagurile dintre Jacques Paganel și maiorul Mac Nabbs / 231
- V. Învolverburările Oceanului Indian / 242
- VI. Capul Bernouilli / 253
- VII. Ayrton / 262
- VIII. Plecarea / 273
- IX. Provincia Victoria / 280
- X. Râul Wimerra / 287
- XI. Burke și Stuart / 297
- XII. Trenul de la Melbourne la Sandhurst / 306
- XIII. Un premiu de geografie / 315
- XIV. Minele Muntelui Alexandru / 325
- XV. Australian and New Zealand Gazette / 334
- XVI. Maiorul susține că sunt maimuțe / 342
- XVII. Crescătorii de vite milionari / 352
- XVIII. Alpii Australieni / 363
- XIX. O lovitură de teatru / 370
- XX. Aland-Zealand / 379
- XXI. Patru zile de neliniște / 388
- XXII. Eden / 395

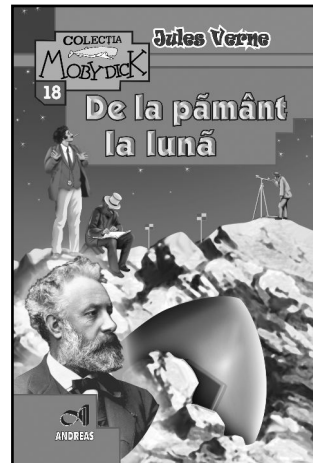
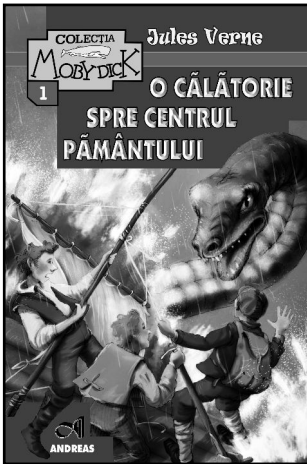
Partea a III-a. OCEANUL PACIFIC / 403

- I. Macquarie / 405
- II. Trecutul țării spre care mergem / 413
- III. Masacrele din Noua Zeelandă / 422
- IV. Stâncile / 430
- V. Mateloții improvizați / 438
- VI. În care canibalismul e tratat teoretic / 447
- VII. În care ajung, în sfârșit, în acea țară de care trebuia să fugă / 453
- VIII. Țara în care ne aflăm / 462
- IX. Treizeci de mile spre nord / 473
- X. Fluviul național / 481
- XI. Lacul Taupo / 490
- XII. Funeraliile unui șef maori / 501
- XIII. Ultimele ore / 508
- XIV. Muntele Tabu / 517
- XV. Marile mijloace ale lui Paganel / 529
- XVI. Între două focuri / 537

- XVII. Pentru ce plutea *Duncan* pe coasta răsăriteană a Noii Zeelande / 547
XVIII. Ayrton sau Ben Joyce? / 553
XIX. O învoială / 559
XX. Un strigăt în noapte / 568
XXI. Insula Tabor / 576
XXII. Ultima pozna a lui Jacques Paganel / 585

Din seria
MOBY DICK

Pentru detalii
și alte oferte
vizitați site-ul nostru:
www.editura-andreas.ro